

dům, o nějž jde, náleží k nemovitým věcem, které slouží přímo k ukojení přiměřených nutných potřeb nezaměstnaného a jeho rodiny, přesto, že jsou v domě tom čtyři nájemníci, a to proto, že v domě tom má svůj byt a že nájemné z uvedeného domu vybírá vnucený správce. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody: Rekursní soud nesdílí právní názor prvního soudu, neboť se v § 1, odst. 1, č. 1 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. mluví jen o rodinných domcích a odkazuje se výslovně na § 5, odst. 1, vlád. nař. č. 66/1930 Sb. z. a n., v němž jest vymezen pojem rodinného domku. Dům se čtyřmi nájemníky není však rodinným domkem ve smyslu posléz dotčeného nařízení. Kromě toho má povinný, jak sám udal, mimo byt v domě, o nějž jde, ještě druhý byt v jednoduchém domě na st. parc. č. kat. 372/11, který sice označuje jako nouzový byt, jenž se však podle jeho vlastního udání skládá z pokoje a kuchyně. Je tudíž rekursní soud toho názoru, že dům, o němž jest zahájeno dražební řízení, nenáleží k věcem uvedeným v § 1, odst. 1, č. 1 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., takže povinný již proto nemůže žádati za odklad dražby (srv. rozh. č. 15376 Sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

V souzeném případě jde jen o to, zda dlužníkům patřící dům, který je předmětem dražby, jest pokládati za nemovitou věc, sloužící přímo k ukojení přiměřených nutných potřeb nezaměstnaných dlužníků a osob, které proti nim mají zákonný nárok na výživu, jak to předpokládá ustanovení § 1, odst. 1, č. 1 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. Bylo-li zjištěno, že v domě, o nějž jde, jsou čtyři byty pronajaté nájemníkům a že jsou v něm mimo to dva byty, které obývají dlužníci, tedy neslouží uvedená nemovitá věc, která jest předmětem dražby, k přímému ukojení přiměřených nutných potřeb dlužníkůvých. Není tu proto předpokladu ve smyslu § 1, odst. 1, č. 1 řeč. vlád. nař. pro povolení odkladu dražby na dobu po 30. červnu 1938.

Čís. 16225.

Železniční zaměstnanci.

Železničním zaměstnancům (úředníkům, podúředníkům a zřízcům československých státních drah) nepřísluší nárok na plné služební požitky po dobu t. řeč. nemocenského roku, byli-li přeloženi na dočasný odpočinek před uplynutím řečeného roku proto, že se stali postradatelní pro organizační změny v úřadě anebo pro trvalý pokles práce [§ 116 a) služeb. řádu pro zaměstnance čs. státních drah]. Užití dotčeného důvodu pro přeložení na dočasný odpočinek není vyloučeno nemocí zaměstnancovou.

Pro posouzení práv plynoucích ze služebního poměru zaměstnanců čs. státních drah nelze obdobně užití ani předpisů zák. o obch. pomocnících č. 20/1910 ř. z., ani zák. o soukr. zam. č. 154/1934 Sb. z. a n., ani předpisů §§ 1154 b), 1156 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. června 1937, Rv I 2025/35.)

Žalobce — dílenský československých státních drah — se domáhá na žalovaném Československém státu (železniční správě) doplacení rozdílu mezi aktivními požitky a odpočivnými požitky za dobu od 1. července 1933 do 31. května 1934. K odůvodnění žaloby přednesl, že po svém onemocnění dne 9. května 1933, jež svému služebnímu úřadu hlásil, měl podle §§ 40, 56, 130 a 131 služeb. řádu pro zaměstnance československých státních drah a podle § 3 stanov nemocenské pojišťovny čs. státních drah po dobu nemoci nárok na všechny aktivní požitky po dobu jednoho roku a že mohl býti teprve po uplynutí t. řeč. nemocenského roku dán na odpočinek. Přes to však byl výměrem ředitelství státních drah v P. ze dne 12. června 1933, č. j. 8286/I/33, dán do dočasné výslužby podle § 116 a) služ. řádu, a to dnem 1. července 1933, jeho odvolání k ministerstvu železnic bylo výnosem č. 11268/I/33 zamítnuto a žalobce o tom 9. října 1933 zpraven. Pensionování se stalo pro přespočetnost, to není však rozhodující, ježto tím bylo porušeno jeho právo na pobírání plných aktivních požitků po dobu jednoho roku. Tak byl žalobce zkrácen za dobu 11 měsíců o zažalovanou částku. Žalovaný ve věci samé nepopřel, že počátek žalobcova dočasného odpočinku nespadá do nemocenského roku žalobcova podle § 40 č. 5 služeb. řádu, popírá však žalobní nárok na doplacení rozdílu mezi plnými požitky služebními a odpočivným, ježto žalobce nebyl dán na dočasný odpočinek podle § 116 b) služ. řádu [z důvodu nemoci], nýbrž podle § 116 a) [z důvodu postradatelnosti ve službě], jehož užití prý není ani nemocí zaměstnancovou vyloučeno. Pro výměr k pensionování žalobce nebyla důvodem jeho nemoc, nýbrž nedostatečná kvalifikace, jež se datovala již z doby dřívější, zvláště od jeho kvalifikace ze dne 10. března 1933, tedy z doby před tvrzeným jeho onemocněním. Soud první stolice uznal podle žaloby, a to ve věci samé z těchto důvodů: Osobními spisy žalobcovými a výpověďmi svědků MUDr. Karla Č., MUDr. Antonína K. a znalce MUDr. K. jest prokázáno, že žalobce byl nemocen již od r. 1932 těžkou neurastenií, že uvedenou chorobou trpěl 9. května 1933 a také v den, kdy byl dán do výslužby prozatímní, že jde o chorobu přechodnou, kterou lze vyléčiti, a že u něho nenastala trvalá neschopnost k výkonu povolání. Jest tedy zjištěno, že žalobce byl nemocen od 9. května 1933, a měl proto nárok na plné požitky po dobu jednoho roku, tedy do konce května 1934, jak mu je zaručuje služební řád v §§ 40, 56, 130, 131 a stanovy nemocenské pojišťovny čs. státních drah v § 3. O dotčené požitky, služebním řádem mu zaručené, nemůže býti žalobce zkrácen, jak vyplývá také z §§ 130 a 131 služebního řádu, který dopouští dání do výslužby až po uplynutí nemocenského roku. Byl-li žalobce dán do dočasné pense před uplynutím tohoto t. řeč. nemocenského roku a byly-li mu přiznány pouze zmenšené pensijní požitky, bylo tím jeho právo na plné požitky po dobu jednoho roku nemoci porušeno. To, že se žalobce stal postradatelný pro nezpůsobilost k službě, nic na věci nemění a jest nezávažné, proč byl dán do výslužby, protože do výslužby před uplynutím t. řeč. nemocenského roku dán býti neměl, když byla tím porušena jeho práva plynoucí z § 40 a), 56 služeb. řádu. Lze ostatně předpokládati, že zhoršení kvalifikace

v březnu 1933 bylo zaviněno chorobou žalobce, který před tím v roce 1926 měl kvalifikaci dobrou. Slušelo tedy žalobě vyhověti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil, prohlásiv dovolání pro zásadní význam rozhodnutí za přípustné (čl. I č. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n.).

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání žalovaného jest důvodné. V § 116 služeb. řádu jsou stanoveny dva různé důvody pensionování úředníka, podúředníka nebo zřízence, které se navzájem nevylučují, takže železniční správa jest oprávněna dáti zaměstnance do dočasné výslužby mimo případ, kdy jest celý rok nemocen (§ 116 b) služeb. řádu), také tehda, stal-li se postradatelný pro organizační změny v úřadě nebo pro trvalý pokles práce (§ 116 a) služeb. řádu), při čemž nezáleží na tom, zda jest zaměstnanec nemocen a zda jeho nemoc netrvala ještě celý rok. Poněvadž podle žalobcova přednesu byl žalobce dán do dočasné výslužby podle § 116 a) služeb. řádu, jest nezávažné, že se tak stalo ještě před uplynutím t. řeč. nemocenského roku, neboť pouhá skutečnost, že zaměstnanec byl po celý rok zdržen nemocí od výkonu služby, jest sama jiným samostatným důvodem pro přeložení na dočasný odpočinek z moci úřední podle § 116 b) služeb. řádu. Byl-li žalobce dán do dočasné výslužby dnem 1. července 1933 a mohl-li býti pensionován, přesto, že byl nemocen, ježto se vyskytl jiný, služebním řádem uznaný důvod jeho dočasného pensionování, neměl od dotčeného dne nároku na plné požitky a jeho žalobní žádání, jímž se domáhá doplacení rozdílu mezi těmito plnými požitky od 1. července 1933 do konce t. zv. nemocenského roku, není důvodné. Z ustanovení § 40 č. 5 služeb. řádu neplyne nic v žalobcův prospěch, ježto řečené ustanovení předpokládá, že nenastal před skončením nemocenského roku jiný důvod, z něhož může býti zaměstnanec dán do dočasné výslužby, a že zaměstnanec nebyl právě z tohoto jiného důvodu pensionován. Poukazoval-li žalobce k odůvodnění svého žalobního nároku na obdobné užití ustanovení zák. o obch. pom. č. 20/1910 ř. z. a zák. o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n., stačí k tomu poznamenati, že platnost posléz uvedeného zákona jest vyloučena u zaměstnanců československých státních drah jako podniku státem provozovaného (§ 2 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n.) a že byla u nich vyloučena i platnost na prvním místě dotčeného zákona (§ 5 zák. č. 20/1910 ř. z.), takže ani jejich obdobné užití pro posouzení práv plynoucích ze služebního poměru zaměstnanců československých státních drah není možné. Pro žalobcův nárok nemají významu ani ustanovení §§ 1154 b), 1156 obč. zák., na něž žalobce též odkazoval, ježto ani těch ustanovení nelze v souzeném sporu obdobně užití, když tu platí zvláštní ustanovení § 116 a) služeb. řádu pro žalobce závazné.